

G. István László
LEGYEN AZ IMA

Legyen ez az ima az első. Csak arra kérlek,
amit már úgyis megadsz. Ha a fák az égig
érnek, ha a mókus úgy ugrál át az ágakon,
hogy mozgásába beleszédül, aki fölneéz és
lovon érkezik, pedig gyalog is mehetne.
Akinek kérése pelyva és szándéka mag,
az nem marad önmagánál, egyedül marad,
de egyedülléte ráég, régi szkafandere,
és úrsétál a földön, úgyszincs semmije.
Add, amit adsz, és vedd, amit veszel –
legyen az első ima, s ha abban vétkezem,
mert a mókus épp diót visz, és te nézed,
az égig érő fák rendje tartja az egészet,
a szó, amit kimondok, szitokszó, lehet,
a levegőből kiszűrni a lélegzetet
nem ember dolga, nem is Istené,
és áldás is akkor lesz, ha már senkié.

Legyen ez az ima az utolsó. De nincs ilyen.
Ima akkor is lesz, ha nincs szóra hely.
A levegő helyett a víz, a bugyborékolás
ezer lombot hajt belőle, s ha nincs megújulás,
akkor is új a víz, új árkok és redők
rétegzik benne lassan a rákeletkezőt,
s ha a keletkező lesz a megszűnő,
az ima ritmusára valami föléje nő.
A levegő helyett a tűz, valami lángbeszéd
hallatlanul is sodorja benne szertesztét,
hogy vagy, leszel vagy voltál, nincs olyan
koporsó, amibe belefér egy ima, a legutolsó.

VÉDTELEN

1.

Álmomban perbe fogták a Napot. Két felhő közül nézett ki épp, fénypásmáit szégyentelenül szétszórta a házak üvegtábláin, néhány nyaláb a gyanútlanul égre tekintő szemüvegeken is széttörött. Előítéletes, így szólt a vád, meg nem kérdőjelezett igazságokat hirdet, úgy süt, hogy fénye másokat sért, a meg nem kérdezettek, a mellőzöttek érdekét figyelembe sem veszi. Sütni annyiféleképp lehet. Két kosztümös ügyvédnő, mentolleheletük frissessége hajuk körül a szerepátrendezések jogosságának glóriáját rajzolta ki, már adta is be a keresetet. Nem lesz a Napnak sok esélye.

2.

Álmomban

én lettem volna az ügyvéd, eleve elveszett, aktáim között ügyetlenkedő. Nézzék ezt a fényképet: családfő, szerettei között. Úgy irányít, hogy gondoskodása belülről fűti át az elkülönülni vágyók testét. Maguk lehetnek, mégis mindenki a helyén, szerepüket tudva, összefüggenek. És láttam, hogy a fényképen a családfő szemüvege az orrhídnál, mint a kőzetlemezek közti táguló rés, észrevétlen lassúsággal kettéesik, a szemüveg két szára pedig kilazul a csavarnál, még utánakap, de a száruk, mint két senkihez se tartozó láb, kalimpálnak az üres ég és az üres föld között. Az arcon a két szem még a ránéző szemébe néz, egyenesen

és eltökélt biztonsággal, de mindenki követheti, látja, mintha szilánk került volna a szemhéj alá, magára hagyottan hunyorog.

SZAKÁLLNYÍRÁS KÖZBEN

Bajlódasz itt a szakállal. Egy füvel megterhelt arc, amiben a gaz, az aszat felgyomosodott. Ilyen erővel arcot adhatnál a temetőnek is. Itt sírkő nincs, csak szüette sírkeresztek, földbe vert karók, melyek a halott helyét, mint csálén a templomok tetejére tett zászlók, csillagok, kakasok vagy keresztek, kijelölik, és elvétik a függőlegest, mintha az életfa halálfa volna, nem ég és föld, hanem föld és földalja közt szabva irányt. Tegnap lebombáztak Ukrajnában egy temetőt. Talán, hogy az utolsó ítéletre várók a feltámadáskor majd tört helyük salakján tapogatódzanak. Bajlódasz a szakállal. Mintha arcot tudnál adni egy csupaszságától elrémült, bozótba menekülő lénynek. A szembenézésnél jobb a rengetegbe vágó, az erdőlakó, ki lelkét, ha visszaadja, az nem a teremtő felé tart, inkább bebábozódva csomóz magára üdvözülést és kárhozatot közös kupacba, hogy lobogjon rajta elrendelt hely nélkül a fehér láng, egy csapzott iszalag. Bajlódasz a szakállal, elrendezed. Mintha nem tudnád, hogy Istennél csak úgy lehet helyed, hogy a gonosszal szembenézve elfelejted a történeted, és nem bíbelődsz tükörrel, pengével, fésűvel, késsel. Ó, te tisztítótűznél fényesebb láng, pizskítótűz lehetsz, ez vár rám, ha villogtatom ítéleteimet. S ha nem ítélek, hogy

ne ítéljenek, úgy meg a lebombázott
ukrajnai temető csonttal vegyes faszilánkjai
szántják fel békém lapályát, mert nem akarom,
hogy lássák, ittlétemen túl mi marad még –
mintha máris legyalulna az otlét.

Víziópisztoly II.
(90 x 130 cm, olaj, vászon)